

МІЖНАРОДНЕ ПУБЛІЧНЕ ПРАВО

Оксана Вайцеховська,
доктор юридичних наук, доцент,
доцент кафедри європейського права
та порівняльного правознавства
Чернівецького національного університету
імені Юрія Федьковича
ORCID: 0000-0002-2313-033X

<https://doi.org/10.32782/2306-9082/2021-43-11>

УДК 340.134

Фінансова політика України як суб'єкта міжнародного фінансового правопорядку: детермінанти та основні напрямки реалізації

Постановка проблеми. Особливістю сучасного світового господарства є, з одного боку, стрімкий розвиток лібералізації та інтеграції, що призводить до відкритості і взаємозалежності національних економік, а з іншого – постає проблема реалізації національних інтересів (економічних, політичних, соціальних) окремих держав, забезпечення ними свого місця та ролі в системі міжнародного поділу праці [1, с. 80].

Фінансова політика України як учасника міжнародних фінансових правовідносин складається з двох взаємопов'язаних елементів – внутрішньої та зовнішньої фінансової політики. В умовах світової глобалізації економіки виконання державою своїх внутрішніх функцій у рамках національної фінансової політики нині майже неможливе без співпраці з іншими державами. Вступаючи у міжнародні фінансові правовідносини, держава реалізує свою зовнішню фінансову політику, особливості якої обумовлені

насамперед національними фінансово-економічними інтересами, а також іншими історичними та політичними чинниками.

Метою роботи є дослідження особливостей зовнішньої і внутрішньої фінансової політики України як суб'єкта міжнародного фінансового правопорядку та виявлення чинників, що впливають на її формування.

Виклад основного матеріалу. Інтеграція фінансової системи України у міжнародний фінансовий простір визначається об'єктивними потребами у фінансових ресурсах і закономірностями розвитку національної фінансової системи (та економіки загалом). Указаний процес передбачає не тільки трансформацію національної фінансової системи, але й налагодження засад міжнародного фінансового співробітництва [2, с. 16].

Важливим чинником стабілізації фінансового сектору України є залучення інвестицій у вітчизняну

економіку. Проте нестабільність економічної ситуації та недосконалість чинного законодавства негативно впливають (з різною інтенсивністю в різні роки) на інвестиційний клімат в Україні протягом усього періоду її існування. Це стримує іноземних інвесторів від значних інвестицій у нашу економіку, що знижує їх обсяги.

Серед таких основних зовнішніх джерел фінансування, як ввезення капіталу, реінвестиції та зовнішні позики, Україні переважно притаманний третій вид фінансування. В останні роки для Української економіки великого значення набув розмір зовнішньої допомоги з боку міжнародних фінансових інституцій, економічних угруповань, урядів окремих країн. Зовнішні запозичення не найкращим чином впливають на розвиток національної фінансової системи й економічної системи загалом (особливо за їх неефективного використання), а наявність великого за обсягом зовнішнього боргу є дестабілізуючим чинником національної фінансової безпеки України. Національна боргова безпека будь-якої держави – один із важливих елементів національної фінансової безпеки зокрема та фінансового суверенітету країни загалом. Для України питання економічної та фінансової безпеки є надзвичайно актуальними.

Питання фінансової безпеки держави, зокрема її забезпечення, впливає водночас на внутрішню фінансову політику держави й тісно пов'язане з її зовнішньою політикою, яку держави здійснюють під час міжнародного співробітництва у сфері фінансів. Відповідно до Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції забезпечення національної безпеки у фінансовій сфері» від 2012 року, до чинників, які можуть призвести до зовнішніх загроз національній безпеці у фінансовій сфері, належать такі: значна залежність від зовнішніх кредиторів, обмеженість

доступу до міжнародних фінансових ринків, значна залежність від експортно-імпоротної діяльності, погіршення стану зовнішньої торгівлі, зростання дефіциту платіжного балансу (зокрема рахунку поточних операцій), вплив світових фінансових криз на фінансову систему держави [3]. Крім того, на думку автора, до сучасних зовнішніх загроз національній фінансовій безпеці варто додати незахищеність державних інтернет-мереж і серверів у сфері фінансів від зовнішніх кібератак на національну банківську систему.

У свою чергу, до чинників, які можуть призвести до створення внутрішніх загроз національній фінансовій безпеці, уряд відносить такі: нестабільність і недосконалість правового регулювання у фінансовій сфері; нерівномірний розподіл податкового навантаження на суб'єкти господарювання, що зумовлює ухилення від сплати податків і відплив капіталу за кордон; виведення капіталу за кордон унаслідок погіршення інвестиційного клімату; низький рівень бюджетної дисципліни та незбалансованість бюджетної системи; збільшення обсягу державного боргу; тінізація економіки; недостатній рівень золотовалютних резервів; значний рівень доларизації економіки; істотні коливання обмінного курсу національної валюти, не зумовлені дією макроекономічних факторів; слабкий розвиток фондового ринку; недостатній рівень капіталізації фінансової системи [3].

Наведений перелік внутрішніх чинників, які загрожують національній безпеці, варто доповнити чинником перевищення допустимого рівня присутності іноземних банків у банківській системі держави, особливо банків однієї зарубіжної країни. Для України це питання є актуальним, оскільки кількість банків Російської Федерації (яку нині визнано державою-агресором), які здійснювали діяльність на території України станом на 2014 рік, становила

суттєву частку – приблизно 8-10%. Пізніше, з початком воєнних дій на Сході України цей відсоток був скорочений майже вдвічі (більш детально питання боргової фінансової безпеки наведено у [4]).

Аналіз зазначених положень Розпорядження КМУ чітко вказує на те, що зовнішній фактор є одним із основних чинників, який може призвести як до зовнішніх, так і до внутрішніх загроз. Особливо важливим у цьому контексті є питання зовнішнього державного боргу, яке для України постало вкрай гостро. У положеннях Стратегії реформування системи управління державними фінансами на 2017-2020 роки зазначається, що метою фінансової політики України є мінімізація вартості державних запозичень і ризиків у частині фінансування дефіциту державного бюджету та забезпечення боргової стійкості задля зниження показника співвідношення державного боргу до валового внутрішнього продукту і зниження частки державного боргу, номінованого в іноземній валюті [5]. Вбачається, що неадекватна структура державного боргу України та незважена політика у галузі державних запозичень нагально потребують розв'язання проблеми боргової залежності та фінансової безпеки України. Оскільки можливості зменшення боргового навантаження на економіку України через реструктуризацію не є безмежними, державна політика поступово повинна переходити від переоформлення платежів до стратегічного управління державним боргом.

Характеризуючи існуючу нині у світовій економіці антисинхронність розвитку економік різних країн, спричинену отриманням переваг від глобалізації переважно економічно розвиненими країнами, З. Луцишин зазначає, що ці країни (в ролі центру), концентруючи у своїх руках фінансовий потенціал, нав'язують іншим країнам (периферії) умови руху капіталу

п шляхом установлення контролю над їхніми фінансовими системами і присвоєння доходів у масштабах світової економічної системи [1, с. 82]. На думку науковця, нееквівалентний зовнішньоекономічний обмін між центром і периферією зумовлює втягування останніх у пастки сировинної спеціалізації у світовому поділі праці, зовнішньої заборгованості, а відтак відмови від суверенітету у проведенні фінансової політики. Отримуючи позики, країна-позичальник втягується у боргову піраміду, здійснюючи нові запозичення на погашення попередніх боргів [1, с. 82-83].

Отже, домінуючий нині в Україні шлях урегулювання платіжних балансів державного бюджету за допомогою зовнішніх позик робить національну фінансову систему залежною від іноземного спекулятивного капіталу та чутливою до його мобільності. Більш ефективним для розвитку економіки будь-якої держави є іноземне інвестування та реінвестування. Нині для України, державний борг якої сягнув допустимої межі, питання залучення іноземних інвестицій є головним для стабілізації національної економіки та фінансової системи.

Інвестиційна політика держави полягає у створенні сприятливого інвестиційного клімату для іноземних капіталовкладень. Кінцевим результатом діяльності для інвестора є прибуток від інвестиційної діяльності, що зумовлює спрямування фінансових потоків у країни з високим рівнем розвитку та надійності економіки [2, с. 7]. Це потребує запровадження Україною комплексу заходів, що передбачають урівноваження в правах іноземних та вітчизняних підприємств; запровадження страхування іноземних підприємств; розширення міжнародної співпраці з гарантування іноземних інвестицій; підтримку та заохочення з боку держави підприємств, які сприяють інвестиціям в українську економіку

тощо. Із позицій права це передбачає поєднання національно-правового та міжнародно-правового регулювання на багатосторонньому, регіональному та двосторонньому рівнях інвестиційного процесу [6].

У вказаному напрямку для системної трансформації нормативно-правового механізму України в галузі іноземних інвестицій важливим є імплементація в її законодавство міжнародних фінансових стандартів у сфері інвестицій, у положеннях яких втілений провідний досвід багатьох економічно потужних країн і відповідних експертів. Більше того, співпраця національного регулятора у сфері інвестицій із відповідними міжнародними організаціями дає можливість не тільки застосувати вже розроблені фінансові стандарти, але й отримати рекомендації щодо індивідуальних особливостей їх запровадження з урахуванням реалій інвестиційного клімату в Україні.

На сучасному етапі Україна активно співпрацює у фінансовій сфері (включаючи інвестиційну) як із багатьма міжнародними фінансовими організаціями, так і з іншими країнами. Нині укладено низку двосторонніх угод з іноземними державами щодо запровадження відповідного правового режиму для інвестицій на взаємній основі (наприклад, Угода між Урядом України та Урядом Республіки Польща про взаємне заохочення та захист інвестицій від 12.01.1993 р. [7]) та інші угоди (близько 70-ти).

Згідно з положеннями двосторонніх угод між державами щодо заохочення та захисту інвестицій допуск іноземних інвестицій на територію держави відбувається відповідно до міжнародної угоди та національного законодавства (наприклад, стаття 2 Угоди між Урядом України та Урядом Французької Республіки про сприяння і взаємний захист інвестицій від 03.05.1996 р. [8]). Тобто,

незважаючи на укладені міжнародні договори, за їх межами залишається цілий спектр питань, які регулюються національним законодавством, зокрема види, форми, об'єкти іноземного інвестування, правовий режим інвестиційної діяльності на території України та порядок переказу прибутків за кордон (Закон України «Про режим іноземного інвестування» [9]), що потребує уніфікації державних законодавств у цій сфері та їхнє вдосконалення через запозичення міжнародного досвіду.

Важливою ознакою інвестиційної привабливості країни є її фінансова стабільність. За її відсутності держава, вдаючись до зовнішніх запозичень, фактично перетворюється у рядового учасника глобального фінансового ринку, чії зобов'язання (державні цінні папери) котируються на ринку поряд із зобов'язаннями приватного сектору. Ф. Паєк зазначає, що держави та інші державні структури є постійними учасниками фінансових ринків і виступають найбільшими емітентами облігацій. Загалом вони називаються суверенними облігаціями, часто маючи такі спеціальні назви, як «Treasuries» США, німецькі «Bunds», англійські «Gilt», італійські «BTPs» і французькі «OATs». Науковець зазначає, що суверенні емісії таких облігацій суттєво не відрізняються в юридичному плані від корпоративних облігацій [10]. Якщо уряд держави діє успішно, то має своєрідну винагороду у вигляді додаткових обсягів залучених інвестицій (хоча такі потоки не є стійкими), а в разі допущення урядом вагомих помилок інвестори забирають свій капітал із країни [1, с. 98-99].

Окрім створення сприятливого правового середовища іноземним інвестиціям, для внутрішньої фінансової політики України важливим є сприяння вітчизняним інвестиціям у провідні галузі промисловості, визначення пріоритетів інвестування,

створення умов для активізації вітчизняного бізнесу, поглиблення ринкових реформ, удосконалення чинного законодавства в галузі зовнішньоекономічної діяльності та забезпечення контролю за його дотриманням.

Розглянуті вище особливості національної фінансової системи зумовили специфіку внутрішньої фінансової політики та стали важливою, проте не єдиною, детермінантою зовнішньої фінансової політики. У формуванні зовнішньої політики України важливу роль також відіграють фактори, які впливають на всі суб'єкти міжнародного фінансового правопорядку внаслідок глобалізації у фінансовій сфері, що змушує держави протидіяти системним ризикам за допомогою комплексу інституційно-правових заходів.

Є. Білоусов зазначає, що «в сучасних умовах міжнародної економічної інтеграції та інтернаціоналізації господарських зв'язків глобалізаційні процеси стають більш суттєвими і виразними, а відмінності між національними правовими системами поступово стираються. Посилення інтеграційних процесів, наявність спільних економічних завдань та інтересів між державами світу, зростання транснаціональних інтересів людства об'єктивно зумовлюють потребу в однаковості підходів до змісту й форми національних правових систем» [11, с. 18].

Фінансова глобалізація об'єктивно веде до лібералізації та уніфікації внутрішньодержавних правових режимів у фінансовій сфері. Загальносвітова тенденція стирання як законодавчих, так і економічних бар'єрів спричинила формування глобального фінансового простору [12, с. 17], входження в яке вимагає від України «перепустки» – дотримання основних міжнародних фінансових стандартів. У таких умовах уніфікація законодавства України у сфері фінансів є неминучою.

Україна, як і більшість країн, діє не тільки у своїх національних

інтересах, але і в інтересах усієї міжнародної спільноти. У цій частині її зовнішня фінансова політика певною мірою подібна до багатьох інших держав. По-перше, Україна бере участь у багатьох процесах, спрямованих на мінімізацію системних ризиків, що загрожують фінансовими кризами. Усвідомлюючи взаємозалежність між фінансовими системами окремих країн і стабільністю міжнародної фінансової системи загалом, Україна запроваджує у своєму законодавстві міжнародні стандарти щодо банківського нагляду, обігу цінних паперів, страхування тощо. Шлях запровадження міжнародних фінансових стандартів та застосування передової фінансової практики – один із найважливіших у напрямку забезпечення фінансової стабільності України. По-друге, у сфері боротьби з фінансуванням тероризму та відмиванням «брудних» грошей Україна, як і більшість країн світу, приєдналася до Міжнародної конвенції про боротьбу з фінансуванням тероризму від 1999 р. [13], Конвенції про відмивання, пошук, арешт і конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, від 08.11.1990 р. [14], Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 2003 р. [15], чим продемонструвала свою негативну позицію щодо вказаних явищ і підтвердила свою солідарність із іншими країнами на шляху протидії їм.

Згідно зі Стратегією розвитку фінансового сектору України до 2025 року «регулювання та нагляд у сфері запобігання і протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та розповсюдженню зброї масового знищення здійснюються з урахуванням Міжнародних стандартів із протидії відмиванню доходів, зокрема виконанням рекомендацій FATF, МВФ, MONEYVAL, а також гармонізуються з потребами розвитку вільного підприємництва. З метою забезпечення

приведення державного регулювання та нагляду за діяльністю установ на ринках капіталу у відповідність до міжнародних стандартів Україна приєдналася до Меморандуму IOSCO, що сприяло інтеграції вітчизняного ринку у глобальні фінансові ринки та дало можливість використовувати міжнародну допомогу для боротьби зі зловживанням на ринках капіталу, зокрема дозволило зменшити збитки інвесторів і втрати держави від транскордонних правопорушень» [20, с.16]. Окрім того, Україна тісно співпрацює в окресленому напрямку з багатьма країнами. Державним департаментом фінансового моніторингу, який діє у складі Міністерства фінансів України, укладено низку меморандумів із державними органами 78 країн світу про взаєморозуміння щодо співробітництва у сфері боротьби з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом (наприклад, Меморандум про взаєморозуміння між державним департаментом фінансового моніторингу, що діє у складі Міністерства фінансів України, та Італійським Валютним Офісом із співробітництва у сфері обміну фінансовими відомостями, пов'язаними з відмиванням доходів, одержаних злочинним шляхом, від 2003 р. [16]).

Важливим чинником впливу як на внутрішню, так і на зовнішню фінансову політику України є обраний нею євроінтеграційний вектор розвитку. Підписана у 2014 році Угода про асоціацію між Україною та ЄС [17] серед іншого окреслила тенденції поступового зближення України та Союзу в економічній сфері. Відзначена необхідність запровадження умов для посилення економічних і торговельних відносин, які вестимуть до поступової інтеграції України до внутрішнього ринку, насамперед шляхом трансформації національного законодавства відповідно до європейських стандартів, включаючи ті, що стосуються фінансових питань. Наприклад, головною метою «Комплексної

Програми розвитку фінансового сектору України до 2020 року» [18] було визначено створення фінансової системи, здатної забезпечувати сталий економічний розвиток за рахунок ефективного перерозподілу фінансових ресурсів в економіці на основі розбудови повноцінного ринкового конкурентоспроможного середовища згідно зі стандартами ЄС.

Процеси адаптації національного законодавства до європейських стандартів у рамках Угоди про асоціацію між Україною та ЄС здійснюються в останні роки вагомий вплив на формування національної фінансової політики. Європейський вибір став невід'ємним складником національної ідеї та стратегічним напрямом державно-правового розвитку України [19, с. 390], включаючи фінансову сферу. Незважаючи на те, що адаптація асоційованих країн до права ЄС має більш обмежений характер, ніж та, що здійснюється в межах країн-членів ЄС (оскільки вона стосується набагато меншої кількості актів європейських інтеграційних організацій та охоплює тільки чітко визначені Європейськими угодами сфери співробітництва), вплив на законодавство України фінансових питань у рамках процесів адаптації є суттєвим. Зокрема, стаття 20 Угоди про асоціацію передбачає співробітництво й адаптацію з питань боротьби з легалізацією коштів та фінансування тероризму, статті 125-132, 383-386 визначають умови наближення законодавства у сфері фінансових послуг, стаття 263 визначає адаптацію до європейських стандартів прозорості фінансових відносин між органами державної влади, а статті 346-354 присвячені питанням управління державними фінансами [17].

Окрім європейських фінансових стандартів, Україна потребує такого запозичення у свою фінансову політику, як стратегія відстоювання національних фінансових інтересів

(на зразок західних країн). З. Луцишин зазначає, що нині «на Заході відбувається не скорочення економічної ролі держави, а зміна її господарських функцій у бік більш активної участі в боротьбі за світогосподарські позиції у світі...» [1, с. 93]. Відкритість економіки України зовсім не суперечить її прагненню, як показує практика зарубіжних країн (наприклад, США), бути на сторожі своїх економічних і фінансових інтересів. Для України є позитивним приклад США, де, намагаючись утримати свій рейтинг із високим рівнем конкурентоспроможності, адміністрація США застосовує торговий і технологічний протекціоналізм та використовує цей важіль для підтримки необхідного для країни рівня національної фінансової безпеки.

На тлі глобалізації міжнародних фінансів високорозвинені країни інтенсивно проводять політику зміцнення внутрішнього ринку та формування його як потужного та конкурентоспроможного, що забезпечує стійкість економічної системи до внутрішніх і зовнішніх шоків, фінансову (та економічну загалом) безпеку держави [1, с. 94].

Майбутній розвиток фінансового сектору України, згідно зі Стратегією розвитку фінансового сектору України до 2025 року, передбачає її інтеграцію у міжнародний простір та формування ефективного, стійкого та конкурентоспроможного фінансового сектору, що динамічно розвивається та забезпечує вагомий внесок у стале та інклюзивне економічне зростання України [20].

Висновки. В Україні сучасні процеси інтеграції її національного фінансового правопорядку в міжнародний фінансовий правопорядок детерміновані такими чинниками:

1) імплементацією в національне законодавство принципів і норм міжнародного фінансового права, дотримання яких є основною передумовою входу України у глобальний фінансово-правовий простір як суб'єкта міжнародного фінансового правопорядку; 2) інтенсифікацією співпраці України з міжнародними фінансовими організаціями; 3) адаптацією національного законодавства до європейських стандартів у рамках підписаної Угоди про асоціацію між Україною та ЄС від 2014 року; 4) національним фінансово-економічним інтересом (потребами у зовнішніх фінансових ресурсах); 5) закономірностями розвитку національної фінансової системи; 6) історичними та політичними чинниками.

Відповідно до цього зовнішня фінансова політика України як сучасної демократичної країни з ринковою економікою зумовлена національними інтересами у фінансовій сфері, дотриманням міжнародних фінансових стандартів, тенденціями розвитку міжнародного фінансового правопорядку в умовах фінансової глобалізації.

Тривалий час Україна, будучи затисненою вимогами Росії та країн-членів ЄС, не мала власної цілісної зовнішньополітичної економічної програми та діяла за сценаріями цих країн. За таких обставин фінансово-економічна система в Україні не була (і не могла бути) стабільною, перебуваючи у залежності від різного роду зовнішніх політичних чинників. Для України нині важливо сформувати фінансову політику, яка дасть можливість стати самостійним, надійним, фінансово стабільним партнером і посісти гідне місце як серед європейських країн, так і в міжнародній спільноті загалом.

Список використаних джерел

1. Рогач О.І, Сніжко О.В., Луцишин З.О. та ін. Світові фінанси: сучасні тенденції та перспективи розвитку: монографія. За заг. ред. О. І. Рогача. Київ : Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2013. 351 с.

2. Корнеев М. В. *Фінансовий сектор в умовах фінансіалізації економіки: теоретичні засади та світовий досвід: монографія*. Дніпропетровськ : Акцент ПП, 2014. 475 с.
3. Про схвалення Концепції забезпечення національної безпеки у фінансовій сфері : Розпорядження Кабінету Міністрів України № 569-р від 15.09.2012 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/569-2012-%D1%80>
4. Вайцеховська О.Р. Фінансова національна безпека як складова фінансового суверенітету. *Публічне право*. 2019. № 1 (33). С. 96-102.
5. Про схвалення Стратегії реформування системи управління державними фінансами на 2017-2020 роки : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 8.02.2017 року № 142-р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/142-2017-%D1%80/page?text=%E1%EE%F0%E3>
6. Фархутдинов И. З. *Международное инвестиционное право: теория и практика применения*. Москва : Изд-во "Волтерс Клувер", 2005. 432 с.
7. Угода між Урядом України та Урядом Республіки Польща про взаємне заохочення та захист інвестицій від 12.01.1993 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/616_169
8. Угода між Урядом України та Урядом Французької Республіки про сприяння та взаємний захист інвестицій від 03.05.1996 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/250_414
9. Про режим іноземного інвестування : Закон України від 16.03.1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/93/96-%D0%B2%D1%80>
10. Paech P. *International Financial Law*. London : LSE Department of Law. 2017. URL: <https://www.peacepalacelibrary.nl/ebooks/files/413382338.pdf>
11. Білоусов Є. М. *Право і глобалізація (місце правової системи України в контексті світової економічної інтеграції). Правове забезпечення економічного суверенітету держави в умовах міжнародної інтеграції: матеріали Круглого столу (23 листопада 2010 р.)*. Донецьк : ДДУУ, 2010. С. 17-21.
12. Мамедов А. А. *Глобализация и финансовое право. Финансовое право*. 2006. № 8. С. 17-21. URL: <http://center-bereg.ru/o5216.html>
13. Міжнародна конвенція про боротьбу з фінансуванням тероризму від 09.12.1999 р. URL: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/995_518
14. Конвенція про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом від 08.11.1990 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_029
15. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31.10.2003 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/995_c16
16. Меморандум про взаєморозуміння між державним департаментом фінансового моніторингу, що діє у складі Міністерства фінансів України, та Італійським Валютним Офісом щодо співробітництва у сфері обміну фінансовими відомостями, пов'язаними з відмиванням доходів, одержаних злочинним шляхом від 11.11.2003 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/380_032
17. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами членами, з іншої сторони від 27.06.2014 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011
18. Комплексна Програма розвитку фінансового сектору України до 2020 року від 18.06.2015 р. URL: <https://www.nssmc.gov.ua/documents/kompleksna-programa-rozvitku-fnansovogo-sektoru-ukrani-do-2020-roku/>
19. Яковюк І.В. *Правові основи європейської інтеграції та її вплив на державно-правовий розвиток: дис....д-ра юрид. наук: 12.00.01*. Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого. Харків, 2013. 474 с.
20. Стратегія розвитку фінансового сектору України до 2025 року. URL: https://bank.gov.ua/admin_uploads/article/Strategy_FS_2025.pdf?v=4

Вайцеховська О. Р. Фінансова політика України як суб'єкта міжнародного фінансового правопорядку: детермінанти та основні напрямки реалізації

У статті розглянуто особливості формування зовнішньої і внутрішньої фінансової політики України. Досліджено питання фінансової безпеки держави та визначено чинники,

які можуть призвести до зовнішніх і внутрішніх загроз національній безпеці у фінансовій сфері. Проаналізовано проблеми боргової політики України, запропоновано шляхи її удосконалення. Можливості зменшення боргового навантаження на економіку України через реструктуризацію не є безмежними, тому державна політика поступово повинна переходити від переоформлення платежів до стратегічного управління державним боргом.

Проаналізовано сучасну інвестиційну політику України та запровадження в національне фінансове право міжнародних стандартів в інвестиційній сфері з метою створення сприятливого інвестиційного клімату.

Розглянуто особливості співпраці України як суб'єкта міжнародного фінансового правопорядку з міжнародними фінансовими організаціями. В умовах посилення фінансової глобалізації та інтеграційних процесів, спільних економічних завдань та інтересів держав світу зростання транснаціональних інтересів у фінансовій сфері об'єктивно зумовлює потребу в однаковості підходів до змісту й форми міжнародних фінансових стандартів.

В Україні сучасні процеси інтеграції національного фінансового правопорядку в міжнародний фінансовий правопорядок детерміновані такими чинниками: 1) імплементацією в національне законодавство принципів і норм міжнародного фінансового права; 2) інтенсифікацією співпраці України з міжнародними фінансовими організаціями; 3) адаптацією національного законодавства до європейських стандартів; 4) національним фінансово-економічним інтересом (потребами у зовнішніх фінансових ресурсах); 5) закономірностями розвитку національної фінансової системи; 6) історичними та політичними чинниками.

Ключові слова: зовнішня фінансова політика України, суб'єкт міжнародного фінансового правопорядку, боргова політика, інвестиційна політика, міжнародні фінансові організації, національна фінансова система.

Вайцеховська О. Р. Финансовая политика Украины как субъекта международного финансового правопорядка: детерминанты и основные направления реализации

В статье рассмотрены особенности формирования внешней и внутренней финансовой политики Украины. Исследован вопрос финансовой безопасности государства и определены факторы, которые могут привести к внешним и внутренним угрозам национальной безопасности в финансовой сфере. Проанализированы проблемы долговой политики Украины, предложены пути ее совершенствования. Возможности уменьшения долговой нагрузки на экономику Украины из-за реструктуризации не является безграничными, поэтому государственная политика постепенно должна переходить от переоформления платежей к стратегическому управлению государственным долгом.

Проанализирована современная инвестиционная политика Украины, а также внедрение в национальное финансовое право международных стандартов в инвестиционной сфере с целью создания благоприятного инвестиционного климата.

Рассмотрены особенности сотрудничества Украины как субъекта международного финансового правопорядка с международными организациями. В условиях усиления финансовой глобализации и интеграционных процессов, общих экономических задач и интересов между государствами международного сообщества рост транснациональных интересов в финансовой сфере объективно обуславливает потребность в единообразии подходов к содержанию и форме международных финансовых стандартов.

В Украине современные процессы интеграции ее национального финансового правопорядка в международный финансовый правопорядок детерминированы такими факторами: 1) имплементацией в национальное законодательство принципов и норм международного финансового права; 2) интенсификацией сотрудничества Украины с международными финансовыми организациями; 3) адаптацией национального законодательства к европейским стандартам; 4) национальными финансово-экономическими интересами (потребностями во внешних финансовых ресурсах); 5) закономерностями развития национальной финансовой системы; 6) историческими и политическими факторами.

Ключевые слова: внешняя финансовая политика Украины, субъект международного финансового правопорядка, долговая политика, инвестиционная политика, международные финансовые организации, национальная финансовая система.

Vaitsekhovska O. Ukraine's financial policy as a subject of international financial law: determinants and main directions of implementation

The research deals with the specificity of the formation of Ukraine's foreign and domestic financial policy. The issue of financial security of the state is examined and factors that can lead to external and internal threats to national security in the sphere of finance are determined. The problems of Ukraine's debt policy are analysed, and the ways of its improvement are offered. The capabilities to reduce the debt burden on Ukraine's economy via restructuring are not limitless, so public policy should gradually move from the reissuance of payments to the strategic management of public debt.

Ukraine's current investment policy is analysed, as well as the introduction of international standards into the investment sphere in order to create a favourable investment climate.

The particularities of Ukraine's cooperation, as a subject of international financial law, with international financial organisations are studied. Under the condition of consolidation of financial globalisation and integration processes, the existence of common economic objectives and interests between the countries worldwide, the growth of transnational interests in the financial sphere objectively stipulate the need for uniform approaches to the content and type of international financial standards.

Contemporary processes of integration of Ukraine's national financial legal order into the international one are regulated by: 1) implementation of principles and standards of international financial law into the national legislation; 2) intensification of Ukraine's cooperation with international financial organisations; 3) adaptation of national legislation in accordance with European standards; 4) national financial and economic interests (the necessity for external financial resources); 5) logic of development of the national financial system; 6) historical and political factors.

Key words: Ukraine's foreign financial policy, subject of international financial law, debt policy, investment policy, international financial organisations, domestic financial system.